

Osudné setkání s černobílou kočkou pana Cooka

Za několik dní jsem se vydal do Maiden Eggesfordu svým letitým sportovním vozem. Jeeves už tam odjel už předtím se zavazadly, aby mě při příjezdu uvítal. Nepochybně vzpružený a osvěžený po setkání se svojí tetou.

Vyjel jsem ve znamenité náladě. Silnici jsem sdílel s poněkud větším množstvím potrhých nekňubů, než bych si přál, to ale nijak neumenšilo moji znamenitou náladu. Počasí nemohlo být lepší, modrá obloha a vše zalité sluncem. Navíc se vyplnila předpověď doktora Murgatroyda ve věci skvrn. Vymizely beze stopy a pokožka na mé hrudi nabyla své obvyklé alabastrové skvělosti.

K cíli jsem dorazil v podvečer, v době, kdy se podává večerní koktejl, a poprvé jsem spatřil venkovské útočiště, které se na bůhvíjak dlouho mělo stát mým domovem.

Měl jsem určitou představu, že mezi Maiden Eggesfordem a takovými místy jako je Paříž či Monte Carlo budou, jak se říká, jemné, ale dobře patrné rozdíly, a letmý pohled mi řekl, že jsem se nemýlil. Byla to jedna z těch obcí, které k rozptýlení nabízejí procházku po hlavní ulici s pohledem na parádní napajedlo pro koně, zřízené u příležitosti jubilea královny Viktorie. Když pak jdete zpátky, můžete si je prohlédnout z druhé strany. Doktor E. Jimpson Murgatroyd by toto místo bezvýhradně schválil. Jako bych ho slyšel: „Ano, toto je to správné prostředí pro převýchovu zlaté mládeže.“ Vzduch mi připadal po prvních doušcích čistý, a tak jsem se začal těšit, že se tu pořádně zotavím.

Jediné mě ovšem na to místě zarazilo. Vypadalo to, že tam straší, neboť když jsem vystoupil z vozu, zřetelně jsem uviděl, jak z místního hostince U husy a luční kobyly vychází duch majora Planka. S vyvalenýma očima jsem sledoval, jak přízrak mizí za rohem a zanechává mě, jak snad ani nemusím říkat, v jistém rozechvění. Jak už jsem říkal, nejsem vyběravý, pokud jde o společnost, ale nikomu se nelíbí, aby se kolem něho potloukaly přízraky, a moje radostná nálada na chvíli utrpěla.

Ale rychle jsem se vzpamatoval. Byla to chvilková halucinace, řekl jsem si. Rozumně jsem si to vyložil. Kdyby Plank od chvíle, kdy jsme se viděli naposledy, vzal smutný konec a začal strašit, proč by se zjevovat zrovna v Maiden Eggesfordu, když mu byla k dispozici celá rovníková Afrika? Mnohem spokojeněji by děsil místní domorodce – příkladně vdovy a přeživší příbuzné onoho náčelníka, jehož skolil.

Posílený těmito úvahami jsem se odebral do příslušné chalupy a letmým pohledem zjistil, že je to domek vybavený všemi moderními náležitostmi, mimo jiné elektřinou a telefonem, což z něho činilo mnohem vhodnější obydlí, než by byla nějaká chajda.

Jeeves už mě očekával a v souladu s lékařskými instrukcemi mi předložil jako aperitiv zázvorovou limonádu. Upíjel jsem ji a rozhodl jsem se, že se mu s tím strašidelným zážitkem svěřím. Sice jsem si to rozumně odůvodnil, ale stále jsem tápal, zda to byl duch, nebo ne. Vypadal sice jako normální bytost, ale to je u přízraků dost časté.

„Něco mimořádného, Jeevesi,“ pravil jsem. „Přísahal bych, že jsem právě viděl vycházet z hospody majora Planka.“

„Zajisté, pane. Nelze se divit, může občas zajít do vsi. Major Plank je hostem pana Cooka.“

Porazili byste mě peříčkem. „To myslíte vážně, že je tady?“

„Ano, pane.“

To mě uzemnilo. Když mi řekl, že jede na venkov, přirozeně jsem předpokládal, že se vrací domů do Gloucestershiru. Ne že by si někdo z Gloucestershiru nemohl zajet na návštěvu do Somersetu. Teta Dahlia bydlí ve Worcestershiru a je na návštěvě v Somersetu. Je třeba se na to dívat ze všech hledisek.

Nicméně mě to vyvedlo z míry.

„To se mi vůbec nechce líbit, Jeevesi!“

„Nechce, pane?“

„Mohl by si vzpomenout na tu neblahou příhodu!“

„Zajisté se mu můžete snadno vyhnout, pane.“

„Na tom něco je, ale stejně mi to dělá starosti. Plank je poslední člověk, kterého si přeju v sousedství. Jelikož můj nervový systém utrpěl otřes, mohli bychom tuto zázvorovou limonádu zaměnit za suché martini.“

„Velmi správně, pane.“

„Doktor Murgatroyd se to nedozví.“

„Jistěže ne, pane.“

Ale pak už jsem poslechl doporučení doktora Murgatroyda. Zhluboka jsem dýchal čerstvý vzduch, osvěžil se pohledem na jubilejní koňské napajedlo a odebral jsem se na lož dlouho před půlnocí.

Dobře jsem udělal. Říkejte si, co chcete o jeho bradce a zvyku tvářit se jako by přišel z pohřbu drahého přítele, doktor Murgatroyd se vyzná. Po desetihodinovém spánku jsem čile vyskočil, vhuřkl do koupelny, s písni na rtech jsem se oblékl se a pospíšil na snídani radostně jako děčko. Společně jsem, co se nabízelo, vejce a slaninu a toust s marmeládou do posledního drobku, se zalíbením tygra, jenž pozřel svého ranního domorodce. Pak jsem si zapálil a usedl k malému zamyšlení, když tu zazvonil telefon a ozval se halas tety Dahlie.

„Buď pozdravena, milá příbuzná,“ uvítal jsem ji s elánem hlasem plným blahovůle. „Srdečné dobré ráno, drahá tetičko.“

„Tak už jsi tady?“ ujistila se.

„Osobně.“

„Takže žiješ. Skvrny nebyly smrtelné.“

„Naprosto se vytratily,“ ujistil jsem ji. „Odvál je zdravý vzduch.“

„To je dobře. Nerada bych Briscoeovým představovala grošovaného synovce. Chtějí, abys dnes přišel na oběd.“

„To je od nich ohromně zdvořilé.“

„Máš čistý límec?“

„Několik a k nim běloskvoucí košile.“

„Neber si kravatu klubu Trubců.“

„Ne. To jistě ne.“ Trubčí kravata má jednu drobnou vadu, je totiž příliš křiklavá. Pohled na ni může ublížit starším lidem nebo invalidům, a já jsem ovšem nevěděl, nenáleží-li paní Briscoeová do některé z těchto kategorií. „Kdy začíná mejdan?“

„V půl druhé.“

„Budu tam, v plné polní.“

Pozvání svědčilo o sousedském duchu, což jsem sdělil i Jevesovi.

„Vypadají na fajn lidi.“

„Ano, pane,“ ujistil mě, „jsou zde všeobecně oblíbení.“

„Jenže mi teta Dahlia neřekla, kde bydlí.“

„V Eggesford Hallu, pane.“

„Jak se tam dostanu?“

„Hlavní ulicí až k silnici, tam zahnete vlevo. Jejich dům nemůžete minout. Je velký a stojí na rozsáhlém pozemku. Je to tak půl druhé míle, pokud máte v úmyslu jít pěšky.“

„Jasně, půjdu pěšky. Doktor Murgatroyd by to jistě doporučil. Vy se asi mezitím budete věnovat svojí tetě. Už jste ji navštívil?“